

kvalitetspræget byggeri, om bæredygtige byområder, om konstruktivt samarbejde osv., som man skal være en meget stor slyngel for at være modstander af. På samme måde er der meget rigtigt redegjort for de mange samfundsmæssige konsekvenser af et opsving, som gavner såvel beskæftigelse og samfundskonometri som eksport. Alt det er godt, alt det er fint.

Til gengæld skal man lede længe efter de mere grundlæggende dilemmaer, og det synes jeg egentlig er ærgerligt, fordi jeg synes, man forspilder en chance for at diskutere nogle af de mere konkrete ting, nogle af de mere konkrete initiativer, eventuelt også lovinitiativer. Selv om man søger meget grundigt i redegørelsen, finder man dem ikke. Jeg synes godt, at man kan sige, at redegørelsen i højere grad er præget af den disciplin, der hedder skønmaleri, end af den disciplin, der hedder at løse problemer sådan for mere almindelige mennesker, og det er ærgerligt.

I afsnit 2 under byggeerhvervets samfundsmæssige betydning er lige i forbifarten nævnt udskydelsen af statsstøttede og statslige byggerier. Det er jo ikke noget tilfælde, at det kommer under den overskrift. Virkningen er, at en række planlagte udbygninger på uddannelsesområdet bliver udskudt til stor gene, til stor gene.

Jeg skal ikke tage den lange diskussion om det, vi har jo haft den for nylig. Men det er lidt ærgerligt, at man her så fuldstændig underkaster sig en samfundskonometrisk betragtning og ikke ser den modsatte side af medaljen, der hedder, at der er nogle mennesker, der bliver generet. Det nævnes end ikke, fordi vinklen alene er den samfundskonometriske.

Stoppet for tilsagn over for det støttede boligbyggeri kan jeg heller ikke finde, og det er dog en ikke uinteressant detalje i en situation, hvor der mangler boliger. Nu ved vi oven i købet, at situationen med mangel på boliger bliver langvarig. Hvis Lejelovskommissionen har ret i sine analyser, vil vi stå med mangel på boliger indtil år 2030. Det betyder, at vi i over 30 år kommer til at befinde os i en situation, hvor der mangler noget så fundamentalt som boliger.

Vi ved også, at dem, der bliver hårdest ramt, er de svageste grupper på boligmarkedet. Hvorfor er der end ikke en enkelt refleksion over det forhold i en byggepolitisk redegørelse? Det synes jeg er betænkeligt, for det betyder vel ret beset, at man ikke synes, det er værd at ofre mange refleksioner på. Det synes jeg til gen-

gæld det er, netop fordi det rammer de svageste på boligmarkedet.

Vi havde for nylig her i Folketinget en høring, hvor det f.eks. blev meldt fra forsorgshjem og herberger, at en tredjedel af dem, der bor der, ville kunne forlade herbergerne og forsorgshjemmene, hvis der var en bolig; en sådan bolig eksisterer bare ikke.

Det synes jeg vi forspilder en mulighed for at få en ordentlig debat om. Når der er kigget på sammenhænge til andre steder, kan jeg godt se sammenhængen over til Erhvervsministeriet, jeg kan også se den til Miljøministeriet, men jeg har fantastisk svært ved at se den i forhold til det sociale område, den sociale diskussion, og det synes jeg er en mangel i en byggepolitisk redegørelse.

På side 9 i redegørelsen er der en figur, der viser udviklingen i det støttede boligbyggeri. Den viser en stigning i det private byggeri efter denne regerings tiltrædelse, og det vil jeg så godt kvittere for. Men kigger man på kurven over det, der hedder det støttede byggeri, mener jeg, det er et underligt begreb, for det, man kalder det ikkestøttede byggeri, modtager jo større støtte pr. bolig i form af skattefradrag end det, man kalder det støttede byggeri; men lad det nu ligge.

Kigger man på kurven, kan man konstatere, at i dag ligger det, man kalder det støttede boligbyggeri, lavere, end det var, da regeringen trådte til. Det er lavere, end det var i de mest sorte år under Schlüter. Jeg vil godt spørge både boligministeren og den socialdemokratiske ordfører, der af forstælige grunde roste redegørelsen meget, om det ikke er en betænkelig udvikling, at det støttede byggeri i en periode, hvor bolig mangelen er kronisk, falder til et niveau, der er lavere end under 10 års borgerlig regering.

Jeg synes, det er betænkeligt, også fordi vi ikke her i redegørelsen får fat på det, der måske er det alvorligste bolig- og byggepolitiske problem, nemlig en voldsom polarisering i vores boligsektor, der gør, at problemer tordner sammen i nogle områder, som tager hele slæbet med de grupper i samfundet, der har det skidt. Hvis man vil ud over den udvikling, og det antager jeg regeringen også gerne vil, er man også nødt til at forholde sig til omfanget af byggeri og forholde sig til det på den måde, at nybyggeriet og det støttede byggeri forøges også i de kommende år.